

Bạn gái nghịch đùa trong bữa cơm đầu tiên ăn với gia đình tôi

Đêm đó, tôi không ngủ được, những hành động kỳ lạ của em cứ quay cuồng trong đầu tôi.

Tôi 27 tuổi, là một lập trình viên. Công việc hàng ngày của tôi chỉ xoay quanh những dòng code và màn hình máy tính, cuộc sống khép kín và đôi khi nhàm chán. Thế rồi, một ngày nọ, tôi gặp em. Em 26 tuổi, là nhân viên chăm sóc khách hàng, sở hữu nụ cười rạng rỡ và giọng nói ngọt ngào đến lạ thường. Chúng tôi quen nhau ở công viên và từ lần đầu gặp mặt, tôi đã bị thu hút bởi ánh mắt trong sáng cùng cách nói chuyện cuốn hút của em. Từ ngày đó, tôi biết trái tim mình đã dành cho người con gái này.

Những ngày đầu quen nhau, chúng tôi luôn tìm mọi cách để gần gũi hơn. Những buổi tối đi ăn vặt ở các quán lề đường, cùng nhau xem phim trong rạp tối, hay chỉ đơn giản là ngồi trong công viên trò chuyện về mọi thứ trên đời. Em rất tinh tế, luôn biết cách làm tôi cười. Mỗi lần nghe giọng em qua điện thoại, tôi cảm thấy mọi mệt mỏi trong ngày tan biến. Tôi yêu em say đắm, đến mức nghĩ rằng đây chính là người sẽ đồng hành cùng mình suốt đời.

Chỉ bốn tháng bên nhau, mọi thứ bắt đầu thay đổi theo cách mà tôi không thể ngờ tới. Một buổi tối, tôi đến nhà em chơi. Căn phòng của em nhỏ nhắn, tôi ngồi trên ghế sofa, trong khi em vào bếp pha trà. Điện thoại của em đặt trên bàn bất ngờ reo lên. Tôi vô thức cầm để đưa cho cô. Tôi chưa kịp làm gì, em từ trong bếp lao ra, giật lấy điện thoại từ tay tôi và tát thẳng vào mặt tôi. Tôi chết sững, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Em nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, đầy giận dữ và bảo: "Ai cho anh đụng vào đồ của em". Câu nói đó như một lưỡi dao cứa vào lòng tôi.

Không khí trong phòng trở nên nặng nề đến mức tôi cảm thấy khó thở. Tôi cố gắng lảng đi, không muốn làm lớn chuyện. Sau đó tôi mới biết đó là bố em gọi, tôi lại nghi là em có người khác. Tôi nghĩ rằng mình gặp một cơn bão nhỏ trong mối quan hệ, hóa ra đó chỉ là khởi đầu. Một tuần sau, tôi mời em về nhà dùng bữa cơm gia đình. Tôi sống cùng mẹ và em gái. Mẹ tôi, một người phụ nữ hiền từ, rất mong chờ được gặp bạn gái của con trai. Bữa cơm được chuẩn bị kỹ lưỡng với những món ăn gia đình quen thuộc.

Em xuất hiện trong bộ váy giản dị, nở nụ cười chào hỏi mọi người. Ban đầu, mọi chuyện khá êm đẹp. Trong lúc ăn, có lúc em chọc đùa xuống mâm cơm, xoay vòng như đang nghịch phá.

Tôi nhú mày nhưng cố gắng giữ bình tĩnh, nhẹ nhàng nhắc nhở. Em chẳng nói gì, tiếp tục hành động đó. Mẹ tôi bảo cháu nên tập trung ăn. Em dừng lại nhưng khuôn mặt lộ rõ vẻ bực bội. Mẹ tôi ăn xong sớm và ra ngoài, chỉ còn tôi, em gái và em ngồi lại, không khí bữa ăn như đóng băng. Tôi cố gắng phá vỡ sự im lặng bằng cách chuyển chủ đề, em chỉ trả lời qua loa, ánh mắt vẫn đầy khó chịu.

Sau bữa ăn, tôi đưa em về nhà. Trên đường, em không nói gì, chỉ lầm bầm những câu không rõ ràng. Khi đến trước cửa nhà, em bất ngờ đẩy mạnh vào cánh cửa, khiến tôi giật mình. Tôi bàng hoàng nhìn em nhưng em chẳng buồn giải thích, chỉ bước nhanh vào nhà, để lại tôi đứng ngơ ngác. Tại sao em lại thay đổi như vậy? Người con gái dịu dàng, ngọt ngào ngày nào giờ đây chỉ còn lại cô gái lạnh lùng, cáu gắt. Cú tát, ánh mắt đầy giận dữ, rồi cú đẩy cửa mạnh mẽ ấy, tôi không biết phải giải thích làm sao. Tôi yêu em nhưng liệu tình yêu này có còn đủ sức để vượt qua tất cả?

Quang Huy